

Fortsättning om den Stora människan, och om motsvarigheten, här om motsvarigheten med hjärtat och lungan

3883. Vad den Stora människan och vad motsvarigheten med den vill säga, har tidigare sagts. Den Stora människan är hela himlen som i sin helhet är Herrens likhet och avbild. Med motsvarighet menas Herrens Gudomligas motsvarighet med de himmelska och andliga ting som finns i himlen, samt dessa himmelska och andliga tings motsvarighet med de naturliga tingen i världen. Dessa har huvudsakligen att göra med det som finns i människan. Således finns det mellan Herrens Gudomligas genom himlen – alltså genom den Stora människan – en motsvarighet med människan, och med alla enskilda ting hos människan, på ett sådant sätt att människan genom denna motsvarighet har sin tillblivelse och därav sitt fortlevande.

3884. Eftersom det är helt och hållet okänt här i världen, att det äger rum en motsvarighet mellan himlen - eller den Stora människan - och alla enskilda ting hos människan och att människan därav har sin tillblivelse och sitt fortlevande, och eftersom det som kommer att sägas om detta kan tyckas som något paradoxalt och otroligt, så bör jag först berätta om det som jag har fått vara med om, vilket har gjort att jag är fullkomliges övertygad om allt det.

När den inre himlen en gång öppnades för mig, och jag där fick tala med änglarna, kunde jag observera följande. Man bör veta, att trots att jag var där, så var jag ändå inte utanför mig själv utan i min kropp, ty himlen finns i människan, och hon kan vara på vilket ställe som helst. Därför kan människan, när Herren tillåter det, vara i himlen och trots det inte föras bort från kroppen. Genom detta fick jag tillfälle att förnimma himlens allmänna verkningar lika tydligt som det som man varseblir med något av sinnena. Det var fyra olika verkningar som jag då kunde förnimma. Den *första* var på hjärnan vid vänstra tinningen. Denna verkning var allmän och hade att göra med förnuftsorganen. Ty vänstra delen av hjärnan motsvarar det som hör till förnuftet eller förståndet, den högra däremot det som hör till böjelserna eller viljan.

[2] Den *andra* allmänna verkningen kunde jag förnimma på lungornas andningsrörelse. Denna verkning ledde mjukt min andning, men från det inre så att jag inte genom någon åtgärd från min egen vilja behövde dra andan eller andas. Jag kunde då tydligt förnimma himlens egentliga andning. Den är som en inre andning och är därför inte förnimbar för människan. Men genom en underbar motsvarighet flyter den in på människans andedräkt som är en yttre och kroppslig andning, och om människan berövades den inflytelsen, skulle hon ögonblickligen falla död ned.

[3] Den *tredje* verkningen som jag kunde förnimma, var på hjärtats hopdragnings- och utvidgningsrörelse, vilken vid detta tillfälle i mig var långsammare än någonsin tidigare. Rytmen för pulsslagen var regelbundna,

inom varje andedrag omkring tre pulsslag, men helt klart så att de avslutades inom tidsramen för lungornas rörelse, och således reglerade dem. Vid slutet av varje andedrag tog sig hjärtats omväxlande rörelser in i lungornas växlande rörelser, vilket var något jag ganska tydligt kunde observera. Pulsslagen var så märkbara, att jag hade kunnat räkna dem, för de var tydliga och milda.

[4] Den *fyjärde* allmänna verkningen var på njurarna, vilken jag också fick förnimma, men på ett mer dunkelt sätt. Av detta stod det klart, att himlen - eller den Stora människan – både har hjärtrörelser och andedräkt, och att himlens eller den Stora människans hjärtrörelser har en motsvarighet med hjärtat och med dess sammandragande och utvidgande rörelser, och att himlens eller den Stora människans andedräkt har en motsvarighet med lungorna och dess andedräkt, men att båda är omärkbara för människan, eftersom dessa är invärtes och därför inte kan förnimmas.

3885. När jag en gång togs ur de föreställningar som härleder sig från de kroppsliga sinnena, såg jag även det himmelska ljuset. Det var det ljuset självt som tog mig än mer ur dessa föreställningar, ty i det himmelska ljuset finns det andligt liv, se nr 1524, 2776, 3167, 3195, 3339, 3636, 3643. När jag var i detta ljus syntes det kroppsliga och världsliga liksom nedanför mig. Trots det kunde jag varsebli dem, men liksom mera avlägsna från mig, och som om de inte tillhörde mig. Jag upplevde det som att jag då vara i himlen med huvudet men inte med kroppen. I detta tillstånd fick jag även observera himlens allmänna andning, samt hur beskaffad den var. Den var en inre, lätt, autonom andning och motsvarade min andedräkt i samma förhållande som tre till ett. Likaså kunde jag observera hjärtslagens ömsesidiga förhållanden, och änglarna undervisade mig då om att därifrån får alla på jorden, i stort som smått, sitt hjärtats rörelser och andning. Orsaken till att dessa sker under olika tidsmoment är att hjärtats pulsslag och lungornas andning i himlarna övergår i något som är kontinuerligt och således i ett slags bemödande som är så beskaffat, att det uppväcker dessa rörelser på olika sätt beroende på vars och ens tillstånd.

3886. Men man bör veta att skiljaktigheterna med hänsyn till pulsslagen och med hänsyn till andningen i himlarna är många, och att de är så många som antalet samfund i himlarna, ty de förhåller sig där allt efter samfundets tankes och böjelses tillstånd, och dessa i sin tur allt efter trons och kärlekens tillstånd. Men den allmänna pulsen och den allmänna andningen förhåller sig så som ovan är sagt. En gång fick jag även observera hjärtats rörelser hos dem som hörde till nackens provins - pulsslagen hos de himmelska för sig, och pulsslagen hos de andliga för sig. Hos de himmelska var de tysta och långsamma, medan de var starka och snabba hos de andliga. Där förhöll sig tidsfaktorn för pulsslagen hos de himmelska som fem till två i förhållande till de andliga. Ty de himmelskas pulsslagen flyter in i de andligas pulsslag, och fortsätter vidare och går över till naturen. Vad som också är underbart är att de himmelska

änglarnas tal inte hörs av de andliga änglarna, utan det förnimms genom en slags rörelse i hjärtat. Orsaken till detta är att de himmelska änglarnas tal är obegripligt för de andliga änglarna, ty de himmelska änglarnas tal sker genom böjelser, vilka också hör till kärleken, medan de andligas tal sker genom föreställningar i förståndet, nr 1647, 1759, 2157, 3343. De förra och hör till hjärtats provins, men de senare till lungornas.

3887. I himlen eller i den Stora människan finns två riken. Det ena kallas det himmelska, det andra det andliga. Det himmelska riket består av änglar som kallas himmelska, och dessa är sådana som har varit i kärlek till Herren, och därav i all vishet, ty de är mer än andra i Herren och därav mer än andra i ett tillstånd av frid och oskuld. De syns för andra såsom barn, ty tillståndet av frid och oskuld framställer den skenbarheten. Allt som finns där liksom lever inför dem, ty vad som omedelbart kommer från Herren är levande. Detta är det himmelska riket.

Det andra riket kallas det andliga. Detta utgörs av änglar som kallas andliga, och där är de som varit i det goda av kärleken till nästan. De sätter sin livsglädje i att de kan göra andra gott utan belöning. För dem är det en belöning, att de får göra gott mot andra. Ju mer de vill och längtar efter detta, i desto större förståndighet och lycksalighet är de, ty var och en begåvas av Herren i det andra livet med förståndighet och lycksalighet allt efter nyttan som han av viljans böjelse gör. Detta är det andliga riket.

[2] De som är i Herrens himmelska rike hör alla till hjärtats provins, och de som är i det andliga riket hör alla till lungornas provins. Inflytelsen från det himmelska riket in i det andliga förhåller sig också som hjärtats inflytelse i lungorna, och liksom inflytelsen av allt det som hör till hjärtat i allt det som hör till lungorna. Ty hjärtat härskar i hela kroppen och i dess enskilda delar genom blodkärlen. Det är samma sak med lungorna som härskar i kroppens enskilda delar genom andedräkten. Därav är det överallt i kroppen liksom en inflytelse av hjärtat i lungorna, men allt efter formerna där och efter tillstånden. Därav uppkommer all känsla och även all verksamhet som egentligen tillhör kroppen, vilket även kan inses av fostren i moderlivet och av nyfödda barn. Dessa kan inte ha någon kroppslig känsla, inte heller någon viljestyrd verksamhet förrän lungorna har blivit öppnade hos dem, vilket medför att det sker en inflytelse från det ena in i det andra. I den andliga världen förhåller det sig på samma sätt men med den skillnaden, att det där inte finns kroppsliga och naturliga ting utan himmelska och andliga, vilka är det goda av kärleken till Herren och det goda av tron. Därför överensstämmer hjärtats rörelser hos dem med tillstånden av kärleken till Herren, och andedräktens rörelser med tillstånden i tron. Inflytelsen av det ena in i det andra medför att de känner och handlar på ett andligt sätt. Allt detta måste förefalla paradoxalt för människan, eftersom hon inte har någon annan föreställning om det goda av kärleken till Herren och det sanna i tron, än att de är något abstrakt utan förmåga att åstadkomma

något. Och ändå förhåller det sig helt och hållet tvärtom, nämligen att därifrån kommer all förnimmelse och känsla, samt all kraft och verksamhet, även i människan.

3888. Dessa två riken framställs i människan genom de två rikena hos henne, nämligen genom viljans rike och genom förståndets rike, vilka båda tillsammans utgör människans andliga sinne, ja, utgör själva människan. Viljan är det som hjärtats pulsslag motsvarar, och förståndet är det som lungornas andedräkt motsvarar. Det är också förklaringen till, att det i människokroppen också finns två riken, nämligen ett för hjärtat och ett för lungorna. Den som känner till denna hemlighet kan också förstå hur det förhåller sig med viljans inflytelse i förståndet, samt förståndets inflytelse i viljan, följaktligen inflytelsen av kärlekens goda i trons sanna, och tvärtom. Således kan man förstå hur det förhåller sig med människans pånyttfödelse. Men de som enbart befinner sig i kroppsliga föreställningar, det vill säga, de som har en vilja för det onda och förstånd för det falska, kan inte fatta detta. Orsaken är den att de inte kan tänka kring det andliga och himmelska på något annat sätt än ett sinnligt och kroppsligt sätt, följaktligen inte på något annat sätt än utifrån ett mörker om sådant som hör till det himmelska ljuset eller till trons sanna, eller utifrån en köld om sådant som hör till den himmelska flamman eller kärlekens goda. Bäggedera, nämligen detta mörker och denna köld, tillintetgör nämligen allt himmelskt och andligt, så att det förefaller dem som om det vore ingenting.

3889. För att jag skulle få veta att det inte bara föreligger en motsvarighet mellan det himmelska som hör till kärleken - och hjärtats rörelser, samt mellan det andliga - som hör till tron av kärleken - och lungornas rörelser, utan också hur det förhåller sig med detta, så fick jag under en ansenlig tidsrymd vara tillsammans med änglar som på ett levande sätt visade detta. De bildade genom en underbar och med ord obeskrivlig virvlande, kretsande rörelse en bild av hjärtat och en bild av lungorna, med alla inre och yttre sammanhängande vävnader som finns i dem. Och då följde de himlens strömning på ett frivilligt sätt, ty himlen strävar till en sådan form i kraft av kärlekens inflytelse från Herren. Sålunda framställde de allt, vart för sig, i hjärtat, och sedan föreningen mellan hjärtat och lungorna. Och denna förening förebildade de också genom äktenskapet mellan det goda och det sanna. Därav stod det också klart att hjärtat motsvarar det himmelska som hör till det goda, och att lungorna motsvarar det andliga som hör till det sanna, och att bådads förbindelse i materiell form förhåller sig som hjärtat och lungorna. Och det sades att det förhåller sig på samma sätt i hela kroppen, nämligen i alla dess enskilda lemmar, organ och inälvor med de delar som där hör till hjärtat, och med dem som där hör till lungorna. Ty där inte båda verkar, och vart och ett för sig förrättar sina åligganden, där kan inte någon levande rörelse äga rum utifrån en impuls från viljan, och inte heller någon känsla av liv utifrån en förståndsprincip.

3890. Det har tidigare några gånger nämnts att himlen eller den Stora människan är indelad i en mängd samfund, och i allmänhet i lika många som det finns organ och inälvor i kroppen, och att alla samfunden och hör till någon av dessa, nr 3745. Det har också nämnts att samfunden, fastän de är otaliga och inbördes olika, trots allt utgör ett liksom alla delarna i kroppen som utgör ett fastän de är inbördes olika. Samfunden som hör till hjärtats provins är himmelska samfund och befinner sig i mitten eller i himlens innersta, medan de som hör till lungornas provins är andliga och befinner sig runt omkring och i det yttre. Inflytelsen från Herren äger rum genom de himmelska till de andliga, eller från mitten ut mot omkretsen, det vill säga, från det innersta till det yttersta. Detta har att göra med att Herren flyter in genom kärlek eller barmhärtighet, från vilket allt himmelskt i Hans rike kommer, och genom kärlek eller barmhärtighet in i trons goda, från vilket allt andligt i Hans rike kommer, och detta med en utsäglig variation. Men variationen uppkommer inte på grund av inflytelsen utan på grund av mottagandet.

3891. Men det är inte bara hela himlen sammantagen som andas som en enda människa, utan även de enskilda samfunden tillsammans, ja alla änglar och andar tillsammans. Detta har jag fått uppleva genom väldigt många verkliga erfarenheter, så att jag inte har det minsta tvivel om detta. Ja, andarna förundrar sig över att någon kan tvivla på det. Men de flesta har ingen annan föreställning om änglar och andar än som något immateriellt som därför enbart skulle vara tankar, således knappt ha någon substans. Än mindre föreställer de sig att de, liksom människor, har synsinne, hörselsinne och känselsinne, och än mindre att de har en andedräkt och därav ett liv liksom människan, utan ett inre liv, sådant som andens liv i jämförelse med människans.

Därför måste jag redogöra för ytterligare några av mina erfarenheter. En gång hade jag i förväg, innan jag la mig för att sova, fått veta att det var flera som hade sammangaddat sig mot mig med avsikten att döda mig genom kvävning. Men jag brydde mig inte om deras hotelser, eftersom jag stod under Herrens beskydd, och därför kunde jag tryggt somna. Men mitt i natten vaknade jag och kände tydligt, att jag inte andades av mig själv utan från himlen, ty andedräkten var inte min egen, men ändå andades jag. För övrigt har jag många gånger fått känna andars och även änglars upplivande andning eller andedräkt genom att de andades i mig, och genom att min andedräkt ändå samtidigt var skild från deras. Men detta kan ingen annan känna än den hos vilken det inre blivit öppnat, och som därigenom har kommit i kontakt med himlen.

3892. Av de Fornäldsta som varit himmelska människor och framför andra varit i kärlek till Herren, har jag blivit undervisad om, att de inte haft någon utvärtes andning på det sätt som deras efterkommande har haft, utan att de har haft en invärtes andning, och att de andades med änglarna, med vilka de var i

sällskap därför att de bar på himmelsk kärlek. De undervisade mig också om, att tillstånden hos deras andning helt och hållet berodde på tillstånden hos deras kärlek och därav tro vilket kan ses i vad förut är berättat nr 608, 805, 1118, 1119, 1120.

3893. Det hände en gång att änglakörer tillsammans lovprisade Herren, och det av hjärtans lust. Lovprisandet hördes ibland som ljuvlig sång, ty sinsemellan sig har andar och änglar hörbara stämmor, så de hörs av varandra lika verkligt som den ena människan hör den andra. Men den mänskliga sången kan inte alls att mäta sig med den himmelska sången med sin ljuvhet och harmoni. Av tonernas variationer kunde jag förnimma att det fanns flera körer. Av änglarna som var hos mig fick jag lära mig, att de nyssnämnda körerna hörde till lungornas provins och till deras funktion, ty det är till dem som sången hör, eftersom detta är lungornas arbetsområde. Detta fick jag också vetskap om genom egen erfarenhet. De fick tillåtelse att styra min andedräkt, vilket skedde så sakta och ljuvt och på ett mer inre sätt, att jag knappt kände något av min andedräkt. Jag fick också veta att det fanns speciella änglar som ägnade sig åt den icke viljestyrda andedräkten och andra åt den som är viljestyrd. De sade att de som var ägnade åt den icke viljestyrda andningen är närvarande när människan sover, ty så snart människan somnat upphör det viljestyrda i hennes andning och då tar den icke viljestyrda andningen över.

3894 Eftersom änglars och andars andning helt och hållet bestäms av hur beskaffad deras kärlek och därav tro är - se här ovan i nr 3892 - så gör det att det ena samfundet inte andas på samma sätt som ett annat. Det har också att göra med att de onda, som är i själv- och världskärlek och därmed i det falska, inte kan vistas i sällskap med de goda. Ty när de nalkas de goda känner de att de inte kan andas utan liksom kvävs, och därför faller de därifrån liksom halvdöda och liksom stenar ända ned i helvetet, där de återfår sin andning, som överensstämmer med dem som befinner sig där. Av detta förstår man att de som är i det onda och falska inte kan vara i den Stora människan eller i himlen, ty när deras andning vid annalkandet dit börjar upphöra, börjar även allt i deras varseblivning och allt i deras tänkande att upphöra. Och då upphör även allt deras bemödande att göra ont och intala falskheter. Och när bemödandet upphör, försvinner all deras verksamhet och rörelsen i deras liv. Därför kan de inte låta bli att huvudstupa kasta sig ned därifrån.

3894a Detta gäller även dem som är välartade. Orsaken är att när de kommer till det andra livet så försätts de först i det slags liv som de hade i världen (nr 2119) - vilket också inbegriper det livets kärlek och förnöjelser. Det leder till att de inte kan vara i änglars sällskap utan att först ha blivit förberedda för det. Detta gäller även det som sagts om andningen. När de förbereds, invigs de därför först i änglalivet genom en överensstämmande andning, och då kommer de samtidigt in i en inre förnimmelser och i en himmelsk frihet. Detta

sker i förening med flera andra eller i vad som liknar körer, i vilka den ena andas likadant som den andra samt förnimmer på ett likartat sätt och handlar likadant av frihet. Hur detta sker har man visat mig på ett levande sätt.

3895. När människan är i det ondas liv, är hennes intalelse av något ont och falskt, ja, även intalelsen av något sant, i det andra livet så beskaffad att den liksom kväver andra. Det drabbar även välartade andar innan de har blivit invigda i den änglalika andningen. Därför avlägsnar Herren dem som är i sådana intalelser och håller dem kvar i helvetet, så att den ene inte kan skada den andre. Ty i helvetet är den enes intalelse nästan likadan som den andres, och därför överensstämmer deras andning. Några som var i en sådan intalelse, kom till mig med avsikten att kväva mig, och de orsakade också lite av en kvävningsskänsla hos mig, men jag blev befriad av Herren. Därefter sände Herren ett litet barn vid vars närvaro de ängslades till den grad att de knappt kunde andas. I detta tillstånd hölls de ända tills de i bön föll på knä och sedan stöttes ned i helvetet.

[2] En intalelse av sant kan ske också när människan är i det ondas liv. När den som intalar sig att det sanna är sant är intalelsen så beskaffad, att den inte är för något gott ändamål utan för ett ont ändamåls skull, som till exempel för att hon därigenom ska kunna vinna ära, ryktbarhet och rikedom. De som hör till de allra sämsta kan till och med vara i en sådan intalelse, ja, även i ett skenbart nit, så att de dömer alla som inte är i det sanna till helvetet, även om de hur mycket som helst är i det goda. Om denna intalelse kan man se i nr 2689, 3865. När sådana kommer till det andra livet tror de sig i början vara änglar, men de klarar inte av att nalkas något av änglasamfunden, ty av sin intalelse liksom kvävs de där. Det är om dessa som Herren talar i Matteus: "Många skall säga till Mig på den dagen, Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn, och genom ditt namn drivit ut onda andar, och i ditt namn gjort många kraftiga gärningar. Men då skall Jag bekänna för dem, Jag känner er inte, gå bort från Mig ni ogärningsmän," 7: 22, 23.

3896. En fortsättning om den Stora människan och om motsvarigheter kommer vid slutet av nästa kapitel.